

הארת השבת

אמרים פנינים וסיפורים על פרשת השבוע

פרשת בלק תשפ"ב

(הוקת בחו"ל)
גיליון: 119

א לעבטיגער שבת

מאת הרב יהודה צבי שפירא רב המוסדות

בְּךָ יִבְרַךְ יִשְׂרָאֵל

פְּנִינֵי הַפְּרָשָׁה

"לך עם האנשים" (כ"ב ל"ה)

ב'שיחות הר"ן' (שיחה פ): בני אדם יש להם כוח למנוע ולהסית את האדם יותר מן היצר הרע. כי היצר הרע אין לו יכולת רק כפי כוחו כפי בחינת היצר הרע מאיזה העולם שהוא. אבל האדם הוא כלליות, שכולל מכל העולמות, ולכן כוחו רב ביותר. וזהו כאן הדגשו של הכתוב: **כשבלעם רצה ללכת לאור את עם ישראל – לך עם האנשים, כי הבא ליטמא פותחין לו (יומא מ"ה).** ובדרך שאדם רוצה לילך מוליכין אותו (מכות י):. וזהו הדגשו "עם האנשים", ששאל כוחו מאנשים, מבני אדם רעים שהשפעתם רבה.

"וישא משלוי" (כ"ג ז)

ע"פ (קהלת יב ט): **ייותר שהיה קהלת חכם עוד לימד דעת את העם ואיזן וחיקר תיקון משלים הרבה** כותב 'המדרש' (שה"ש רבה): **משל לקופה גדולה מלאה פירות שלא היה להם 'אזנים' לטלטלן עד שפיקח אחד עשה להם זאת – שהם משלוי של שלמה המלך.** וכן עוד שם במעלת המשלים. ועיינו בהקדמת ספר 'בן איש חי' בגודל **מעלת המשלים**; למשון את לב העם. ובהקדמת ספר 'סיפור מעשיות' 'בימים הקדמונים כשהיו החברים מדברים ומשיחים קבלה; היו משיחים בלשון חידה ומשל, והלבישו סתרי תורה גזיזא דמלאכ בכמה וכמה לבושים מלבושי שונים" וזהו: **וישא משלוי' לשון 'התנשאות' - להתרומם על המשלים.**

ואפשר להוסיף עוד ע"ד הכתוב על שלמה המלך: **יודבר שלשת אלפים משל' (מלכים א ה ב).** וזהו: **וישא ר"ת 'שלשת אלפים' ואתיות: ו' ה' הוא גמטריא 'שלמה' במספר קטן (עם הכולל) גם 'משלוי' (עם התיבה) בגמטריא 'שלמה'. כנגד שלושת אלפי משלוי של שלמה המלך.**

ועיינו ב'זוהר' שמות (קמ"ה). **סוד מעלת משלוי שלמה המלך.** וב'ליקוטי מוהר"ן' (כ"ח) **ששלמה המלך זכה למשלוי בקדושה.** וזהו **'וישא משלוי' רמז לסוד רוממות משלוי שלמה המלך.** כאמור.

לא הביט און ביעקב ולא ראה עמל בישראל כי ה' אלוקיו עמו' (כ"ד א)

בדברי ה'קדושת לוי': מי שאינו מחפש חטאים, אלא זכות על כל אחד ואחד מישראל, שהוא: **לא הביט און ביעקב ולא ראה עמל בישראל** אז סימן טוב לו, **כי ה' אלוקיו עמו** שיראת אלוקים בלבבו. ואפשר להוסיף, בנרמז בפסוק, דהא **ישראל הוא במדריגה יותר גבוהה מיעקב**, וזהו דיוק של קרא, גם **'עקב' וגם 'ישראל'** דבכל הדרגות של עם ישראל, רואים את הטוב.

"הן עם לבדד ישכון" (כ"ג ט)

ע"י "לבדד" - **עבודת ההתבודדות והשיחה לה' – זוכים לישכון',** מלשון 'שכינה' – **להמשכת השכינה,** וכמואב ב'ליקוטי מוהר"ן' (רנ"ט) **"כשאדם מתבודד ומפרש שיחתו וצערו לפני ה' יתברך, אז גם השכינה כנגדו מפרשת לפניו שיחתה וצערה ומנחמת אותו."**

"מה טובו אהליך יעקב משכנותיך ישראל" (כ"ד ה')

אהליך לשון יחיד, כדברי רש"י שראה פתחיהם שאינם מכוונים זה מזה שהיו נפרדים אחד מחבירו. ובהמשך הפסוק: **"משכנותיך ישראל"** לשון אחדות, כפרש"י שהם **כ'משכון' לעם ישראל.** וכן הוא ב'ספרנו' **ש'משכנותיך' הולך על בתי כנסיות שמתפללים ב'ציבור'.** וכן 'ישראל' רומז על כלליות עם ישראל, הנקראים בשם **"עם ישראל"**. שאף שכל אחד יש לו את עבודתו המיוחדת, כמואב ע"כ באריכות בספרי אמת, שכל אחד נמשך אחו שרשו בעבודת ה', עם זאת, יש להכלילו יחד עם כלל ישראל, וכדברי חז"ל: **"אם אין אני לי מי לי וכשאני לעצמי מה אני",** לשלב שניהם יחדיו. וזהו: **"מה טובו אהליך יעקב" – עבודת ה' של כל יחיד, ובהמשך הפסוק: "משכנותיך ישראל" – להתחלל בכלליות עם ישראל.** וב'ליקוטי הלכות' (קה"ת ה' א): **"ע"פ מה דאיתא בש"ע (א"ח רפ"ה ג): "לעולם ישלים אדם**

ביד כל אדם מישראל מסור אוצר הברכות, וכדברי הזוה"ק (ח"א"ע עו): **"כשהנשמה יורדת לעולם, הקב"ה נותן לה מאה מפתחות, והם מאה ברכות"**. ויתירה מכך כותב הזוהר' בחלק ג' (ק"יז) שהמדבר בשבח חבירו ולא שופע עליו ברכות, הריחו נתפס מלמעלה, ואם מברכו הוא מתברך מלמעלה. ובדברי היפלא יועץ: **"טוב עין הוא יבורך",** וכדרשת חז"ל על פסוק זה: **אל תקרא י'בורך' אלא י'ברך' – כי מי שהוא טוב לעולם יברך, והמברך את ישראל הוא ג"כ מתברך, כדכתיב 'ואברכה מברכך'.** ומאחר דכתיב 'אל תמנע טוב מבעליו להיות לאל ידך לעשות', ראוי להשתדל לעולם לברך את ישראל, אולי יהיה אז עת רצון ויעשו דבריו פירות".

ברכתם של צדיקים

ואם על ברכת הדיוט הדברים אמורים, ק"י שדברים אלו תופסים בברכת צדיק. והנח להם לבני ישראל שאף אם אינם נביאים, בני נביאים הם. ולא בכדי אצים ורצים הם לקבל ברכת צדיק. **"שמעתי ממנו" – כותב רבי נתן תלמיד רביה"ק מוהר"ן מברסלב (חיי מוהר"ן תקמא): "שאמר שברכה שנוהגין לברך את עצמן אצל גדולים וחשובים, הוא דבר יקר מאוד. וטוב להשתדל לברך את עצמו אצל כולם"**.

כי כל ההשפעות וכל הברכות נמשכים מהצדיק, שהוא מקור כל הברכות וכל ההשפעות, בחינת 'יוסף הוא השליט על הארץ הוא המשביר לכל עם הארץ', כי הצדיק, בחינת יוסף, הוא בבחינת שבע שני השבע, שהוא מכניע ומבטל שבע שני הרעב שהם בחינת חרפה בחינת חרפת רעב. (ליקוטי ברהמ"ז ג.)

ברכות שמים ממעל:

ברם, לקיום והמשכיות הברכה אשר אליה כה שואף האדם, תלויה ועומדת גם מעשי האדם ודרכי פעולותיו: **"עיקר מקור הברכות היא - האמונה שמאמין בחידוש העולם וביחודו, בבחינת איש אמונה רב ברכותי' (משלי כח), ואין שלימות להברכות אלא עד שיקבלו ממעון הברכות" (ליקוטי"א לא).** הוי אומר; להכניס אמונה תמה בברכות.

וכה הם דבריו ב'ליקוטי הלכות' (תפילה ג ד): כי הברכה היא רק מהשייית לבד, וע"י שמדבקין כל דבר לשורשו, לבחינת עשרה מאמרות שבהם נברא כל דבר שבעולם, שזהו בחינת החיות אלקות שמלושב בכל דבר שבעולם, על-ידי זה נמשך ברכה מה'. ועל-כן צריך הכהן לברך בנשיאת כפים, כי הידיים הם כ"ח פרקין, שהם בחינת כוח מעשה בראשית, בחינת עשרה מאמרות, ... על-כן על-ידי זה יכול הכהן איש חסד להמשיך ברכה, כי עיקר הברכה משם, מבחינת האלוקות המלושב בכל דבר.

השתובת של החפץ חיים למבקש הברכה

היה זה כשהחפץ חיים נסע למסעיו לטובת הישיבות הקדושות, ובכל מקום אשר דרכו כפות רגליו, הגיע קהל גדול לקבל את פניו, לזכות לראות את פניו. נדחק אחד מהקהל וניגש אליו עם בנו ואמר: **"אני חפץ בברכה לבני חתן ה'בר-מצוה"** שיעלה מעלה מעלה ויצליח בדרך החיים. ענה לו החפץ חיים 'מה אתה חושב, שהברכות נתונים בידי הברכות נתונים בידי 'חתן הבר-מצוה' בעצמו! אם יבחר מהיום בדרך החיים-דרך התורה, יקבל ממלאכ כל הברכות האמורות בתורה, ככתוב 'ברוך אשר יקים את דברי התורה', ויתברך בכל מילי דמיטב... ללמדנו; שהברכות תלויים בעיקר בנו.

השבוע אנו קוראים בפרשה על קלתו של בלעם שנהפך לברכה. ולא רק ברכה אחת, אלא הרבה יותר מכך. כדברי הכתוב (דברים כו): **ולא אבה ה' אלוקידך לשמוע אל בלעם ויהפוך ה' אלוקידך לך את הקללה לברכה כי אהבך ה' אלוקידך".** וכבר פסק פסקו בנביאים (מ"כ ח): **"עמי זכר נא מה יעץ בלך מלך מואב ומה ענה אותו בלעם בן בעור מן השטים עד הגלגל למען דעת צדקות ה'".**

ועוד הוא מדברי המדרש (מה"ג): **אמר רבי אלעזר מברכותיו של אותו רשע, אתה למד מה היה בדעתו. ביקש לומר: לא יהיה להן בתי כנסיות ובתי מדרשות – אמר: מה טובו אהליך יעקב".** ביקש לומר שלא תהא שכינה שורה עליהן – אמר "משכנותיך ישראל". וכן עוד על זה הדרך (יעו"ש).

לצייר את האור לטובה ולברכה

ב'ליקוטי מוהר"ן' (תורה לו) מבאר בעומק סוד ברכת בלעם, בכתבו: **דיש כלל גדול, ש'מפי עליון לא תצא הערות והטוב' (איכה ג לח) כי אם אור פשוט.** ולפי בחינת הכלי שמקבל את האור כן נצטייר האור בתוכו. אם הכלי בשלימות אזי מקבלו לטובה, ואם ח"ו הוא פגום, אזי מקבלו לרעה ח"ו. כי האור הבא מלמעלה הוא בחינת מה שכתוב בבריאת העולם (בראשית א יד): **"יהי מארת' (עיינו זוהר בראשית יט) חסר אות וא"ו, מלשון: 'מארת' שהוא לשון קללה. אך אפשר גם לקראתו: 'מאורות', מלא וא"ו, שהוא לשון אור וברכה. והכל תלוי לפי הכלי המקבל אותו. והכלי הוא המוחין – החכמה, מחשבתו של האדם. (יעו"ש) וזה שאמר בלעם "הנה בך לקחתי" – נקוד קמץ, אך "וברך ולא אשיבנה" – נקוד בצ"ר, שהוא רעה שהאור הבא מלמעלה שהוא 'קמץ' וסתים - 'יצטייר' לפי הכלי שלו – לקללה ח"ו, אבל "וברך ולא אשיבנה" בצ"ר – שהאור כבר נצטייר לברכה למעלה קודם שזה הגיע אליו, וע"כ כבר לא היה יכול להשיב ולצייר אותו לקללה כרצונו. ומפני מה היה כך: מפני שהעיד עליהם הכתוב שיש להם כלים צחים וזכים, היינו שמוחם שהוא הכלי שבו נשפע האור היה מקודש ומתוקן, ולכן ירד האור מלמעלה כבר מצויר לטובה ולברכה.**

כלים ריקים אל תמעיטי

ובענין הכלים לקבלת הברכה, גם למדנו מפרשתו של אלישע, כשהנביא בא לברך את האלמנה ולהשפיע על ביתה שפע של ברכה באמצעות השמן, הודיע לה, כי עליה להכין מלכתחילה בביתה כלים למכביר. וכדברי הכתוב (מלכים ב, ד): **"וויאמר לךי שאלו לך כלים מן החוץ מאת כל שכניך כלים רקים אל תמעיטי":** הברכה מותנית איפה בהכנת הכלים, וככל שירבו הכלים מחזיקי הברכה, וככל שיגדל כושר קיבולם, ירבה השפע. אם כן, לא עוד גיששו בני האשה כלים, אלו התמלאו בשמן, אך כושר תמו הכלים, תם גם השפע ופסק השמן - כי הרי הברכה והשפע לאו רק בנותן תליא מילתא, אלא גם במקבל.

ברכתו של כל אדם

בענין ה"ברכות" בכלל, וחיברנו לכך, לברך ולהתברך, נבטונו במהותה וערכה הרם. וכך מסופר בדבריהם (מגילה כו): **האמורא 'רב', בידך פעם אחת את 'רב הונא' תלמידו שיתעשר, וכאשר ברכתו התקיימה הקפיד רב על תלמידו, מדוע באותה שעה לא החזיר התלמיד ברכה לרבו, ולא אמר לו: "וכן למר".** "אל תהי ברכת הדיוט קלה בעיניך" – קובעים חז"ל (שם כח). כי הרי אף בפשוט שבפשוטים גנוזים כוחות רוחניים עצומים להשפיע לזולת.

הַמְשִׁיךְ פְּנִינֵי הַפְּרָשָׁה

סיפורים מאירים

סיפורי פרשה במשנת רביה"ק מוהר"ן מברסלב ותלמידיו זי"ע

לא הביט און ביעקב ולא ראה עמל בישראל (במדבר כג כ"א)

הטוב של אנשי העיר טעפליק

היה זה רבי מאיר מהעיר טעפליק שביקר פעם אצל רבו - רבי נתן מברסלב, וכשנשאל על אדם מסוים הגר בעירו, השיב בביטול, כאומר; שאין לאדם זה מעלות מיוחדות... העיר לו רבי נתן: אם תביט בצורה שלילית ובעין רעה, תמצא פגמים בכל דיירי העולם כולו. חשוב על כל האנשים המתגוררים בעיירתך "טעפליק", ותעבור במחשבתך מבית לבית, ומאדם לאדם, ובכולם תמצא ליקויים וחסרונות... עד שתבוא לביתך - שלך, האם אכן אתה היהודי הטוב היחיד בכל העיר? אני?! גם אני לא צדיק גדול השיב ר' מאיר חיש מהר. אם אתה לא, אז מי כן? שאלו רבי נתן. אבל אם תביט על העולם בצורה חיובית, במעשיהם הטובים - המשיך ואמר מוהר"ת: תוכל למצוא טוב בכל אדם, גם על מי שחשבת עליו מקודם שהוא אינו טוב למראית עיניך, ובדרך זו בוודאי תמצא גם הטוב בשאר בני אדם... וכן גם בעצמך..."

"הן עם כלביא יקום וכארי יתנשא" (במדבר כג כ"ד)

רבי יצחק ברייטער לא מפסיד חצות ותפילת וותיקין

היה זה הארי שבחבורה, מגדולי המשפיעים בחסידות ברסלב ביפולין לפני המלחמה, הרב החסיד רבי יצחק ברייטער הי"ד, שמיום עמדו על דעת רבינו, קם מדי לילה בחצות לעבודת הבורא, והתפלל תפילת שחרית עם הנץ החמה, כפי שכותב תלמידו: ר' צבי ירושלמי - לסקר:

"רבי ומורי רבי יצחק ברייטער ז"ל, שהיה מכונה בפי אנשי ברסלב 'דער האַמקער' - 'הפטיש', בגלל שבזמן שהיה מלמד ליקוטי מוהר"ן ברבים, לא היה אף פעם מסיר את עיניו מהספר, ומבטו לא הציץ אלא בגבולות של שני דפי הספר! וממשיך לכתוב: רבי יצחק ז"ל, היה מקורב לשיטת ברסלב ע"י רבי שמשון בארסקי מאומן, מנכדי רבינו זצ"ל.

מיום שעמד רבי יצחק ז"ל, על שיטת רבינו, התחיל לקיים את משנתו ללא כחל ושרק! הכרתיו בשנת תרצ"ה, אז היה בשנת השלושים להתקרבותו, לא עבר עליו לילה אחד, לא בקיץ ולא בחורף, לא בחול ולא בשבתות וימי חג, ואף לא ביום הכיפור, שלא ערך תיקון חצות. זמן התבודדותו, ולא שידלג מלהתפלל כוותיקין, ואותו דבר בטבילת מקוה."

תקופה מסוימת קיבץ מנין אנשים בחצות לילה, בשכונת התגוררו רבים מאנ"ש, והוא הודיע; שכל מי שרוצה לישון בחצרו יכול לבוא, והיה מעיר את כולם בחצות, היו אומרים בצוותא את התיקון, ולאחריו מתפללים עם הנץ החמה בחיות ובכוונה.

זה החל בשנת הקדיש על אחד מהוריו, ונמשך לאחר מכן, כפי שסיפר החסיד הנודע רבי אהרן לייב ציגלמאן הי"ד: "והנה אצל הר' יצחק נ"י ברייטער נהוג הכל בעזה"י כמקודם, הוא עוסק בעבודת השי"ת ומעורר לקימת חצות לילה, ונתוספין אצלו ב"ה שכנים שבאים בכל לילה אנשים אחרים להשתתף בצער השכינה, וגם זכה לדיבורים המאירים דברי חן". (ע"פ אש תמיד תוקד)

"כנחלים נטיו" - שנארכו ונמשכו לנטות למרחוק' (רש"י)

סיום תיקון ליל שבועות - בתשעה באב

היה זה החסיד הנודע מגדולי המשפיעים באומן; רבי שמשון בארסקי, שהיה מתפלל במתיקות גדול ובמתינות מילה במילה עד מאוד, ועקב כך התבטא פעם למקורביו, שאינו מספיק לומר בליל שבועות בפעם אחת את כל התיקון ליל שבועות, אי לכך עשה לעצמו סדר לומר בליל החג כפי הספקו, ואת השאר היה אומר כל יום פיסקא פיסקא, עד שלקראת תשעה באב סיימו.

מְכַבְּדִים וּמְרֻוּיָחִים

מִן הַפָּאָר הַהוּא יִשְׁקוּ הַמְּעַרְרִים |

לְיָמֵי יְקָרִים! בְּסִיּוּם לְמוֹד 'פְּרָקֵי אֲבוֹת' בְּשִׁבְתוֹת הַקֵּיץ, אָנוּ אוֹמְרִים אֶת הַמְּשִׁנָּה שֶׁל: רַבֵּי הַנְּגִיה בֶן עֲקִישָׁא: "שֶׁרָצָה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְזַכּוֹת אֶת יִשְׂרָאֵל לְפִיכֶן הִרְבָּה לָהֶם תּוֹרָה וּמִצְוֹת". הַשֵּׁם אוֹהֵב אוֹתָנּוּ, וְהוּא נִתֵּן לָנוּ הִרְבָּה מִצְוֹת, כַּדְּבָר שֶׁנִּזְכָּר בְּזִכְרוֹתֵם לְהִרְבֶּה שָׂכָר, לְשִׁכָּר נִצְחִי. אַחַת מֵהַמִּצְוֹת הַחֲשׂוּבוֹת בְּיַתֵּר הִיא מִצְוַת 'כִּבּוּד אָב וָאִם', מִצְוָה שֶׁהַתּוֹרָה הִבְטִיחָה לָנוּ אֲרִיכוֹת יָמִים וְשָׁנִים בְּזִכְרוֹתָהּ - שְׁעַקֵּר הַכּוֹנֵה לְאֲרִיכוֹת יָמִים בְּעוֹלָם הַבָּא.

כָּל פְּעַם שֶׁאָנוּ מְכַבְּדִים אֶת הוֹרֵינוּ, אָנוּ מְשִׁמְחִים אוֹתָם וְעוֹשִׂים אֶת רְצוֹנָם, מְקַיְּמִים עוֹד מִצְוָה וְעוֹד מִצְוָה. אָנוּ צוֹבְרִים עוֹד יְהוּלוּמִים וְעוֹד זְכוּיוֹת רְבוּת, שֶׁזֶה יִשְׁאָר לָנוּ לְתַמִּיד, לְנֶצַח. אִם נִתְבַּוְּנוּ, נִרְאֶה שֶׁרֵב הַיּוֹם אֲנוּ לֹא עִם הוֹרֵינוּ הַיְקָרִים, וְגַם כְּשֶׁמְגִיעִים הַבִּיטָה הוֹלְכִים לִישׁוֹן, לְקֵד אֶת הַזְּמַן הַמוּעָט שֶׁאָנוּ כֵּן עִמָּם, וּבִפְרָט בְּשִׁבְתוֹת, נִשְׁמַח לְהוֹרֵינוּ עוֹד וְעוֹד מִצְוֹת דְּאוֹרְיָתָא. רַבֵּי שְׁמוּאֵל שְׁפִירָא, הַתִּיטֵם מֵאֲבִיו וְהָיָה לוֹ רַק אִמָּא, וְכַד לְזַכּוֹת לְקוּם בְּשִׁבְלָה, הָיָה מְתִשֵּׁב לְפָנָי שְׁעֵבְרָה, שְׁבַעֲתָ שְׁהִיא תַעֲבֵר-הִיא קָם מִלְּפָנָי, וְכַד הוֹרִיחַ לְקוּם 'כִּבּוּד אָם' בְּהַדוּר רַב. גַּם אָנוּ נִחְשָׁב, אִיךָ אָנוּ יְכוּלִים יוֹתֵר לְהַדָּר בְּמִצְוָה חֲשׂוּבָה זוֹ, וְנִרְוִיחַ מְאֹד הִרְבָּה...

גם בדרכים עצמם יש יופי ופאר, רק צריכים להתחבר לכך!

כל הדרכים והטלטולים הם בשביל לברר ניצוצות הקדושה שנתפזרו בארבע רוחות הארץ. ומי שזוכה לילך בדרך כראוי לאיש הישראלי, היינו: שיזכור תמיד את השי"ת. כמו שכתוב: "בשבתך בביתך ובלכתך בדרך". ויודע ומאמין שאין צריך לנסוע בשביל צרכיו, רק: "מה מצעדי גבר כונונו". אזי הדרך שלו: "דרך אמונה בחרתי". (ליקוטי הלכות)

זוית ראיה >>

פרשיותיו עם הציבור שנים מקרא ואחד תרגום", שצריכים שניהם יחדיו, "פרשיותיו" ללימודו ועבודתו הוא, אך "עם הציבור" שיכלול עצמו עם הכלל. ובחשיבות המרובה של טובת הכלל, נלמד מהמובא ב'ספר המידות' (תפילה, א): "צורך אדם להיות נכסף ומשתוקק לטוב הכללי אף על פי שימשך לו לבד הפסד", שלפעמים יש צורך לבטל את עבודת ה' שלו כדי להיכלל באחרים. ואפשר להוסיף ע"פ דברינו בתחילת הפסוק: "מה טובו אהליך". "מה" רומז על שפלות וענוה, שע"י שהאדם מחזיק את עצמו ל"מה": או אז הוא מתחבר לכלליות עם ישראל ורואה בהם את הטוב, וזהו "מה" כשהוא בדרגת "מה" או אז "טובו" לכלל ישראל - ל"משכנותך ישראל", שרואה רק את הטוב.

"ויקם בלעם וילך וישב למקומו" (כד כ"ה)

לכאורה יש לדייק בכפל הלשונות: ויקם, וילך, וישב?

ואפשר לומר, שבכל פעולה שהאדם עושה לדבר עבירה עולה לו לחשבונו, וכמובא בדברי חז"ל. אך מידה טובה מרובה וכמ"ש אצל אברהם: "וישכם אברהם בבוקר... ויקם וילך אל המקום" וכמובא בחז"ל שקיבל שכר על כל פעולה שעשה. וכן הוא בהלכה, על שכר פסיעות שהולכים לדבר מצוה. וכדברי הפסוק: "שמחתי באומרים לי בית ה' נלך". וזהו בכאן כל הלשונות מכל פעולותיו, להענישו על הכל. וזו"ק.

"ויקח רמח בידו" (כ"ה ז):

בדברי ה'נועם אלימלך', רמח רמז לרמ"ח אבריו, שפנחס מסר נפשו וחיותו בכל רמ"ח אבריו. ואפשר להוסיף ע"כ בהמשך תיבת 'בידו' שרומז על תפילה, וכמובא בתרגום עה"פ (שמות ז'): "ויהי ידיו אמונה", 'פרישן בצלו' (ויעוין בליקו"מ ז ועוד) שהמשיך כוח מסירות נפשו ברמ"ח אבריו ע"י תפילה.

כן אפ"ל ע"פ המובא ב'ליקוטי מוהר"ן' (ל"ו) דע"י קריאת שמע מתגברים על התאוה הכללית, ומביא את הפסוק מפרשייתנו: "והמה בוכים פתח אהל מועד" - ותרגום יונתן: בכין וקורין את שמע, וזה לא עשו אלא כדי להינצל מהרהור, יעו"יש. וזהו בכאן "רמח בידו" - רמז על רמ"ח תיבות של קריאת שמע. שפנחס הכניע את הטומאה בכוח זה.

תלמידי ישיבת ברסלב "אהבת משה" לצעירים באתרא קדישא "מירון"